

Faxing Sanatorium, pr. Postk.

0.31-5-15

Kære Fætter!

Med Bedrøvelse læste jeg
i Eftermiddags, da jeg modtog
Brev fra min Søster, de
fau Ord, de meldte om
din Post og min Tugines
pludselige Død. Det er
altes en af dette mærkel-
lige Livs utværlige Gaader,
hvorfor skulde dette
ske? Det skete med
Guds Villie, men hvorfor?
Det tilkommer ikke os
at vide dette, og det er
mit Haab med og mere
at komme til at forstå,

at Gud lader alting staa
til hans Raabningens
Bedste, vi behøver ikke
Svare i dette Liv.

Du ved jeg holdt af
din Postet, hvor var den
Kusine jeg holdt mest
af, hvor var god, havde
mange Bøner, vilde bruge
disse.

Hvor var en god Fortet
for dig, hvor hatte jo
ogsaa dig saa højt, saa
højt; og du var saa
god en Brod mod hende,
at jeg synes, at ingen
kunde ønske sig en
bedre. Jeg føle for dig,
din Postkunde og Forsaldse
gid i maad fad Kraften

til at base saa kun
en Porg, - jeg vil gerne
kun forske med dette,
at det har vi Lov at
tro, at det er et Liv
efter dette, vi fædter,
ikke blot for at dø,
vi skal mødes igen.

Har du muligvis rejst
til London? Jeg ved
ikke noget herom, jeg
ville gerne høre dig i
et Brev fortælle mig
noget om din Pædagog, om
den sidste Tid, - det stod
kun en halv Linie paa
Bagsiden af Revoluten.
Jeg vil gerne, at vi i
al Fald skal vide, hvor
hun skal hvile, om me

det enyang kunde ske -
Gud sadde derfor - at
du eller jeg eller os begge
maatte se hendes Fødsel
sted, vore Blomster
skulde da ikke mangle,
og hun vilde om hun
kunde se det - vore glas
des ved. Hun fastgjorte
vor Henservenbede, mod
hendes Minde vil vore
vare Profaster. -

Om min Tilstand en
anden Gang - jeg har det
godt, føle mig meget
bedre; dette Brev er
skrevet i Hast, for at
du kan faa det saa
hurtigt som muligt.

De bedste Hilsener
din heng. Føle
A. Holten Andersen